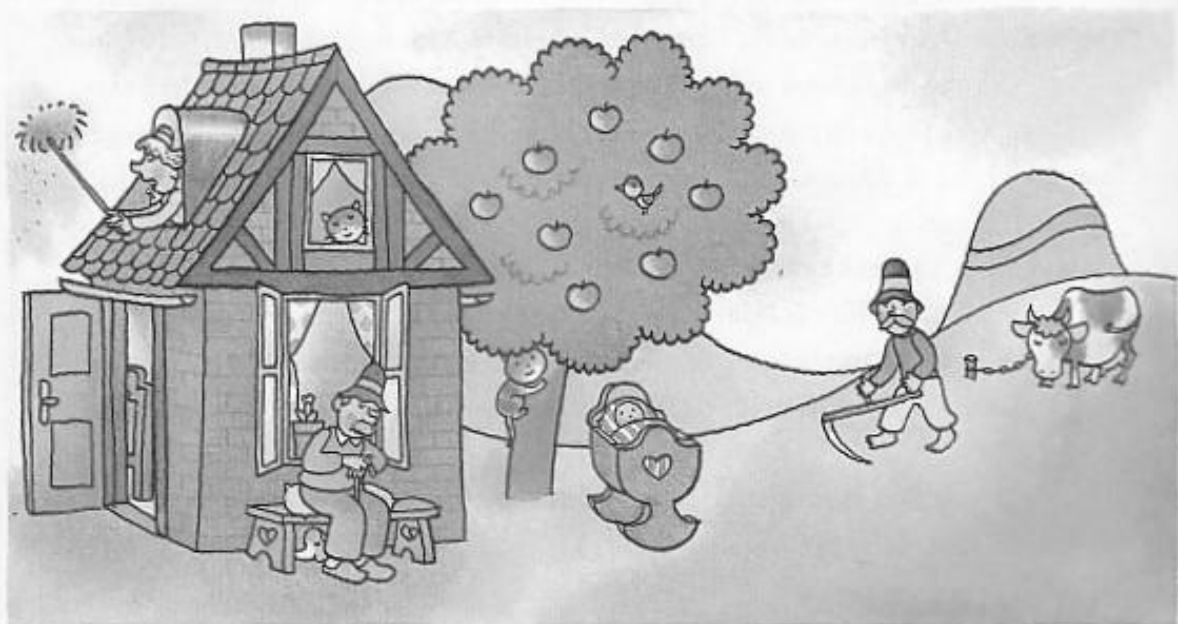

Newtons æble

De fleste æbler kan bruges til at lave marmelade eller æblegrød af, hvis man ikke kan bruge dem til andet. Men så langt tilbage man kan huske, er der blandt alle disse æbler, enten det nu har været de almindelige sommeræbler eller lidt finere sorter som gråstener eller ananasæbler, altid dukket et æble op, som havde en overnaturlig evne til at vende op og ned på alting:

For et æbles skyld blev Adam og Eva jaget ud af Paradiset, skænderier om æbler har været årsag til flere krige, og forheksede æbler findes i hvert-andet eventyr... Men det æble, vi skal fortælle om nu, er et rigtigt æble helt igennem. Det træ, det faldt fra, voksede så sent som for hundrede år siden i den lille engelske landsby Woolsthorp.

Netop i denne landsby i et rødmalet hus med et æbletræ fik bonden Newton og hans kone engang for længe siden en søn, som de kaldte Isaac.

Drengen var svagelig og lille, og det var med stort besvær, man reddede ham fra en tidlig død.

Faren døde tidligt, og så var Isaac alene med sin mor og sin onkel, og de anede ikke, hvad de skulle stille op med ham. På bondegården havde man brug for en rask og stærk dreng, som kunne vogte fårene og hjælpe til med at dyrke jorden, men Isaac sad altid og hang med næsen i en bog og brød sin hjerne med forskellige opgaver.

»Måske skulle vi sende ham i skole,« sukkede onklen, »her gør han jo i hvert fald ingen gavn.«

Sådan blev det, og Isaac gjorde hurtigt så store fremskridt i skolen, at lærerne blev mere og mere forundrede. Han blev flyttet fra den ene klasse til den næste og klarede det hele legende let, og han blev snart flyttet til højere skoler. Da han var fyldt toogtyve år, var han stadig lidt svagelig, men samtidig vidste han noget om alt, hvad mennesker har skabt og tænkt på denne jord... Så besluttede han sig en sommer til at hvile lidt ud hjemme på gården.

En dag lagde han sig i skyggen bag huset for at tage sig en lur, og i det samme faldt et æble fra træet ned og ramte ham lige på næsen.

»Skulle du absolut ramme mig,« skældte Isaac. Men knap havde han sagt det, før han fik en lys idé: Hverken æblet eller nogen andre ting – lige meget hvad det så måtte være – falder til jorden, som det selv vil. Det falder altid den korteste vej. Dette viste sig at være en betydningsfuld opdagelse – loven om Jordens tyngdekraft.

Fra det øjeblik var Isaac Newton altid optaget af at gøre opdagelser. Han blev en af de dygtigste videnskabsmænd, verden nogen sinde har set, og han levede, lige til han blev 82 år, selv om han hele sit liv havde været svagelig.

Det er faktisk meget godt, at der somme tider vokser æbler, som ved, hvis næse de skal falde ned på.

